

Katalin

Adriënne van Holst - Romijn

Copyright © 2009: Vision Uitgeverij
Auteur: Adriënne van Holst - Romijn
Foto omslag: Hennie Kuijjer-Gerssen
Omslag ontwerp: Dion de Poel

Eerste druk: augustus 2009

Uitgave:
Vision Uitgeverij
Postbus 70.077
9704 AB Groningen
Nederland

ISBN 978-90-75613-46-9
NUR 340

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this work may be reproduced in any form by print, photoprint, microfilm or any means without written permission of the publisher.

Opgedragen aan Cathy
de reine, de zuivere

PROLOOG

De spuit ligt op tafel, tussen het vuile serviesgoed en de volle asbakken. Vragend, lonkend, het definitieve einde van alle ellende belovend. Een hemels wegglijden in de eeuwige slaap.

‘Vergeef me,’ lispelt de jonge vrouw.

Felblauwe make-up loopt in strepen langs haar gezicht, het tengere lichaam is omhangen met weinig verhullend textiel.

Glazig glijdt haar blik naar de foto en er vonkt twijfel in haar ogen, een lichte aarzeling. Dan schudt ze het hoofd. Sidderend grijpt ze naar de moordende dosis.

Tweestrijd doet haar toch weer weifelen en voor een moment lijkt het leven te winnen. Bevend tast ze naar het kiekje.

‘Nee Lindsey... het is beter zo...’

Grote tranen druppen naar beneden, maar nu lijkt ze vastbesloten. Nog één keer kijkt ze het povere vertrek rond. Dan omstrengelen haar klamme vingers de heroïnespuit, als een drenkeling zijn reddingsboei. Voor de laatste maal... tot er geen terug meer is.

HOOFDSTUK EEN

'Katalin...'

Kou... oh, zo koud... schimmen... en het kind huilt, schreeuwt erbarmelijk. Een uitgestoken handje...

Ze reikt, probeert het verwoed te grijpen, maar haar armen komen nauwelijks in beweging, maaien doelloos in het niets. Zó traag...

Het glijdt weg, reddeloos verloren.

Vera Bleecker wordt snikkend wakker. Weer. Wéér die droom. Ze dept haar wangen droog met een punt van het laken. Dan komen de vragen, zoals altijd. Wie is het kind... dat hulpbehoevende schepsel... de kwelgeest uit haar nachtmerries?

'Ik kan je niet helpen,' fluistert ze vertwijfeld. 'Wanneer laat je me los?'

Onrustig zoekt ze naar een andere houding, bang om weer in te slapen, het kind opnieuw te zien.

Het is zondagmorgen. Verveeld stopt Vera de zoveelste pepermunt achter haar kiezen en staart loom naar het kerkvolk. Ze zit zowat in te dutten. Waardeloos, om zo'n lange preek aan te moeten horen. Vooral nu het buiten uitbundig zomerweer is. Van een blik op haar horloge wordt ze ook niet vrolijk. Nog een half uur te gaan, als ze mazzel heeft...

Ongegeneerd op haar snoepgoed kauwend, geeft ze haar gedachten de vrijheid. Ze doet niet eens een poging, ze bij de les te houden. Waarom zou ze ook? De mensen om haar heen zijn, wat haar aangaat, een stuk wetenswaardiger dan wat er voorin gebeurt.

Sjonge sjonge, Jenny Smit en Floris-Jan van Driel hebben het ook eindelijk voor elkaar. 't Werd eens tijd. Zoals die twee gedurig zaten te lonken...

Zelf zit ze hier nog steeds in haar oppie. Tenminste, zonder vriend. Ze hoeft maar iets naar links te kijken, om zich te storen aan het

geflikflooi van Maaïke en haar drie jaar jongere Timon. Nichtlief heeft het flink te pakken van die knul. En dan is er nog nichtje Nadia, die stevig de hand van haar Perry omklemt. Stelletje verliefde kalveren... Oh, niet dat ze jaloers is hoor, integendeel. Zij zou niet op zulke broekies vallen. Alleen zijn de opmerkingen over haar vrijgezellenbestaan vaak bij het irritante af. Is het dan echt zo onoverkomelijk, om op je vierentwintigste nog single te zijn? Tegenwoordig zijn ze wel erg bang, dat ze overschieten. Nou, zij kan er niet van wakker liggen, op een dag loopt ze 'mister right' gewoon tegen het lijf.

Aan belangstelling van het manvolk is het niet te wijten, dat heeft ze meer dan voldoende. Helaas niet wederzijds, ze is absoluut te kieskeurig. De man in kwestie moet op zijn minst op haar broer lijken. Alec, vier jaar ouder en wijzer... al van kinds af heeft ze een klik met hem. Twee handen op één buik, zoals dat heet. Er zouden er meer van zijn soort moeten zijn: humoristisch, sportief, intelligent, begripvol, stoer, op zijn tijd ernstig en ook nog eens leuk qua buitenkant.

Hij zit een bank voor haar en ze helt iets voorover, om een glimp van hem te onderscheppen. Wat heeft hij toch een mooie kop met haar. En dan die opvallende ogen van hem... zijn linker bruin, terwijl de rechter blauw is. Echt heel apart. Het schijnt ergens ver terug in de familie voor te komen. Hoe het ook zij, het geeft hem een crimineel interessante uitstraling.

Gek eigenlijk, dat hij ook nog vrijgezel is. Ze kan zo een dozijn meiden opnoemen, die hem buitensporig adoreren. Soms neemt hij er eentje mee uit, alleen binden doet 'ie zich niet. Stiekem vindt ze dat niet erg, want ze wil hem met niemand delen. Alec is haar broer en maatje, punt.

Hier haperen haar gedachten voor een moment. *Of is er méér loos van mijn kant?*

In het geheim is ze blij, dat een genetische band tussen hen ontbreekt. Zij is geen geboren Bleecker. Maar toch... is het niet een pietsje vreemd, om als adoptiezus verkikkerd te raken op je broer? In feite zijn ze opgegroeid als rasechte familieleden. Stel je voor, dat hij het zou ontdekken... ze zou zich de oren van het hoofd schamen! Voor hem is ze niet meer dan een zus en zo hoort het ook.

'Amen,' zegt de voorganger.

Het voelt als een redding.

'Blondera, ben je zover?'

'Moment...'

Vera glimlacht tegen haar spiegelbeeld. Zo noemt hij haar vaak, blondera. Die bijnaam refereert aan haar lange, lichtblonde haren.

Omdat het Bleeckerkroost alle vier donker en krullend van haardos is, steekt ze extra bij hen af. Zo op het oog zie je eigenlijk al meteen, dat er uitheems bloed door haar aderen stroomt. Bovendien verlinken haar gezichtstrekken hetzelfde. Oorspronkelijk hoort ze thuis in een ander nest. Uit welk, heeft ze nooit kunnen achterhalen. Oom Maurice en tante Jodie, die haar adopteerden, zijn niet spraakzaam over haar afkomst. De enige geuite informatie is, dat haar biologische moeder Lindsey Adams heette en op eenendertigjarige leeftijd dood ging. Toen zij drie was.

Er is één tastbaar bewijs van vóór die tijd: een vergeeld fotootje, met daarop een klein meiske... kniekousjes... jurkje met bloemmotief... een ernstig gezichtje daarboven. Zij.

Dikwijls heeft ze gefantaseerd over dit prentje... over de persoon met de camera, naar wie ze destijds zo bezorgd keek. Was het haar moeder? Of haar vader, wellicht? Iemand, die van haar hield? Die het belangrijk vond, om een portretje van haar te bezitten? Van zo'n futiel peutertje moet je toch eenvoudigweg kunnen houden? Vanwaar dan dat vreugdeloze koppie? Wist ze het maar...

'Tik tak, tik tak!'

'Nog twee tellen, Lec!' *'k Moet voortmaken...*

Voor de buitenwereld gaat ze, zoveel als mogelijk, door voor de dochter van een overleden nicht van tante. Ook al zo'n merkwaardig iets. Waarom doen ze zo geheimzinnig over haar komaf? Ze zou graag willen weten, hoe de vork in de steel zit. Helaas zwijgen oom en tante erover, als het graf. Hoort zij daar niet van op de hoogte te zijn? Het gaat tenslotte om háár verleden! Breng ze dat maar eens aan hun verstand.

Van een hechte band tussen hen en haar, is nooit sprake geweest. Zolang ze zich kan heugen, heeft ze zich het buitenbeentje van de familie gevoeld, een bewoner van een andere planeet. Vooral met oom ervaart ze weinig connectie, ze kunnen amper met elkaar door één deur.

Tante is niet eens zo onaardig, braaf als ze haar altijd verzorgd heeft. Lichamelijk, dan. Echte hartelijke affectie ontbrak, moederliefde.

Enfin, over een half jaartje kunnen ze haar legaal dumpen. Dat is de afspraak. Tot haar vijftiengste mag ze gebruik maken van haar 'kosthuis', zoals ze het zelf vaak spottend noemt. Daarna hebben de Bleeckers hun plicht gedaan en staat ze op eigen benen. Dat betekent heel kort door de bocht, dat ze kan opkramen.

Eigenlijk was dit een aantal jaren geleden al de bedoeling. 't Schijnt, dat oom deze voorwaarde bij de adoptie gesteld heeft, anders ging het feest niet door. Alleen had ze destijds baan, nog eigen stek. Op verzoek van tante verschoof de streefdatum steeds wat op, maar dit jaar gaat ze hoe dan ook het ultimatum bereiken, met of zonder onderdak in het vooruitzicht. Alec daargelaten, zal ze er niet rouwig om zijn.

Per gratie mag ze zo af en toe nog wel even komen opdraven, zoals het een recht familielid betaamt. Puur voor de vorm. De mensen moeten vooral blijven denken, dat ze heel close is met haar 'liefdevolle thuisbasis.' Dat levert oom en tante weer complimentjes op. Een zwerfkat jarenlang opvangen verdient respect, toch? En gegarandeerd een plaatsje in de hemel. Veelvuldig heeft ze oom horen opscheppen over zijn 'ruimhartigheid'. Buiten de gezinsmuren, ja. Nou, ze kunnen straks lang wachten! De tijd van mooi zitten en pootjes geven is dan voor eens en altijd verstreken!

Soms voelt ze sterke verwantschap met een haarbal van de schuurkatten. Uitgekotst en onappetijtelijk, de parallellen zijn schrijnend aanwezig. Alleen bij Alec valt dat weg. Daarom ziet ze hem niet als neef, maar als broer. Ze had inmiddels al maanden op kamers kunnen zitten. Waar een wil is, is een weg, eerlijk is eerlijk. Maar tot de huidige dag heeft ze de boel vertraagd, uit angst hem uit het oog te verliezen. Uitsluitend en alleen omwille van hem woont ze daar nog. 'Veraaa!'

Nu moet ik echt gaan opschieten... 'Geef me nog een paar seconden!'

Ze wil er tiptop uitzien vanavond. Zoals meestal op zaterdag, gaan ze samen stappen. Althans, samen naar dezelfde locatie: de kroeg. Dat laatste hoeft niet per se voor haar.

'Je hebt daar niks te zoeken,' hoort ze oom al balken. Die vindt het diep zondig, dat ze naar zo'n oord der ongerechtigheid gaan. Ergens heeft de vent gelijk, maar ze weet, dat dit niet de heuse reden van haar tegenzin is. Nee, het liefst wil ze iets gezelligs doen voor twee personen... Alec en zij.

Haar gezicht betreft. *Weer die hersenkronkel*. Misschien heeft haar bovenmatige interesse in hem meer te maken met het feit, dat hij de enige is, die haar waardering geeft. Een stukje veiligheid op deze grote wereld. Gewoon, onschuldige gevoelens van sympathie.

Zij tweeën een paar... wat zou dat een giller van een gecompliceerde situatie geven! Oom zou spontaan een hartverzakking krijgen. Als oudste en enige zoon is Alec zijn opvolger binnen het tuincentrum, zijn afgod, de trots van de familie. Nee, daar kan zij niet bij gebruikt worden. Zij, de bastaard. De vlag zal uitgaan, als ze haar hielen licht. Waarom eigenlijk? Wat heeft ze voor immense fout begaan, dat ze zo bejegend wordt? Altijd al heeft ze dat willen uitvogelen. Over haar prille kinderjaren hangt een soort mysterieuze sluier en wat daaronder schuilgaat... het moet iets vreselijks zijn, iets dat haar gehaat maakt.

Trouwens, ze is als kind van drie in het gezin terecht gekomen. Hoe kan zo'n klein, onnozel meisje nu iets op haar kerfstok hebben? Het zal dus te maken hebben met haar roots. Haar biologische moeder moet wel zo'n afgrijselijk onmens geweest zijn, gezien wat zij als dochter oogst.

Dat ze dood is, pleit wel weer voor haar. Dan houdt natuurlijk alles op. Met een levende ma, die haar zonder meer geloosd had, was nog moeilijker te leven geweest. De reden van haar adoptie is in elk geval volkomen duidelijk. Maar waarom liet ze haar achter bij mensen, die niet op haar zaten te wachten? Een rechtgeaarde moeder zou niet rusten, voordat ze haar kind in de beste handen wist!

Onbeheerst schudt ze met haar steile haren en haast zich de badkamer uit.

Hij staat er nog steeds. 'Kunnen we nu eindelijk?'

'Dat zie je toch?'

't Werd tijd.'

Later, in de bar, probeert ze geïnteresseerd naar een kerel te luisteren, die steeds dichterbij haar aanschuift. *Vlieg een eind op*, wil ze zeggen, maar lacht hem in plaats daarvan gekunsteld toe. Met als gevolg, dat zijn arm om haar schouders glijdt.

Ze gruwet. Is dit nou, waar zoveel meiden van dromen? Flirten met een overigens beslist niet onaantrekkelijke jongeman? Waarom raakt dit haar niet? Ze hoeft niet zo diep te graven, om het antwoord te vin-

den. Haar hoofd is bij... hém. Tersluiks gluurt ze voorbij haar gesprekspartner. Waar is hij eigenlijk? Hij zal toch niet...

'Eh... moet naar het toilet,' jukt ze en wurmt zich uit de broeierige omarming. Griezelen vlucht ze bij hem vandaan. *Wat een plakker...*

In het toilet hapt ze gretig naar zuurstof. Ze gaat mooi niet terug naar die slijmbal, dan zit ze nog liever alleen. Als ze hier nou wat vriendinnen had... maar het lijkt er sterk op, dat al wat vrouw is, enkel in deze tent komt voor het andere geslacht. Swingen en sjansen is alles, waar het om draait.

Wat doe ik hier dan?

De persoon, met wie ze zielsgraag op wil trekken, ziet haar puur als zus. Ze wiebelt op haar tenen, in een opwelling hem te vinden. Hopelijk staat hij niet op de dansvloer en kunnen ze samen gezellig een glaasje drinken.

Vera, laat die jongen met rust...

Waarom kan ze het niet laten, om in de rokerige ruimte opnieuw naar hem op zoek te gaan? Ze baalt stevig van zichzelf. Het duurt luttele minuten, voordat ze hem in de gaten krijgt. Wacht eens... staat hij nu weer met dat kind van de Belt te schuifelen? Laatst ook al en dat is niet bepaald zijn stijl. Meestal wisselen de dames elkaar snel af. Deze Marian zal toch geen blijvertje zijn? Een vervelend gevoel overmeestert haar en met stijgende afgunst bespiedt ze het duo. Ze dansen nu wel erg close, of beeldt ze het zich in?

'Lec, wat doe je?' mompelt ze.

Waar ieder normaal mens zich mee bezighoudt, het zoeken van een geschikte partner! Zou jij ook eens moeten doen...

Beschaamd keert ze zich om, zij het niet voor lang. Het volgende moment staat ze toch weer naar haar broer te kijken. Raakt ze hem nu echt kwijt? Zal Marian voortaan al zijn aandacht krijgen? Dan heeft ze niemand meer. Ze zucht zwaarmoedig. Dit wordt zo gaandeweg een bizarre obsessie.

'Daar ben je,' klinkt het onverwachts vlak achter haar en meteen voelt ze een zweterige hand op haar huid.

Oh nee, niet weer hij... 'Jóh, je laat me schrikken!'

'Sorry. Hier, ik heb een baco voor je besteld.'

Waarom houdt hij me nog steeds vast? Kribbig pakt ze het glas aan en drinkt het gulzig leeg.

'Zo, zo, dorstig typetje,' hinnikt hij en trekt haar dwingend richting

de dansvloer. Met grote weerzin laat ze zich door hem meeslepen, onderwijl speurend naar Alec. Deze keer kan ze hem niet tussen de dansende paren ontdekken.

Dat gebeurt pas tijdens een schuifelnummer, als ze het kleffe gedoe van haar partner probeert te ontwijken. Ze draait kregel haar gezicht weg en op dat moment bevinden ze zich plots vlak voor haar neus, Marian en hij. Spijkerhard wordt ze geconfronteerd met de werkelijkheid: ze zijn aan het zoenen... en hoe!

Er is niet meer tegenop te boksen. Wat haar nu vervult, is meer dan gewone 'broederliefde', onbeschrijfelijk veel meer! Alle puzzelstukken vallen oorverdovend op zijn plaats en sluiten iedere vorm van ontkenning uit.

De rest van de avond beleeft ze als in een roes.

In de dagen die volgen, ligt ze tamelijk met zichzelf overhoop. Hoe kon ze nou uitgerekend als een blok voor Alec vallen? Hij is geen partij voor haar!

Helaas houden gevoelens geen rekening met dit soort conclusies, want haar verliefdheid groeit en daarmee ook haar wanhoop. Ze begint hem zo onopgemerkt mogelijk te ontlopen.

Al snel valt het hem op en wil hij weten, waarom ze zo afstandelijk doet. Deze Vera is hem kennelijk vreemd. Met een 'Ik zit niet zo lekker in m'n vel, laat me', probeert ze hem op een dwaalspoor te brengen.

Vruchteloos, ze had ook niet anders verwacht. Sedert ze zich kan herinneren, is ze een open boekwerk voor hem geweest en het zou onlogisch zijn, als hij haar smoesjes zonder meer zou slikken. Hoe kan ze hem dán op veilige afstand houden? Hoe dichterbij hij komt, des te onfortuinlijker het wordt!

Eigenlijk is er nog één alternatief: ervoor zorgen dat hij niet meer met haar wíl omgaan, hem tegen zich in het harnas jagen. Ten einde raad begint ze bot op hem te reageren.

'Jij bent ook lekker gezellig de laatste tijd,' valt Nadia op een gegeven moment tegen haar uit. 'Moet je soms ongesteld worden of zo?'

'Vroeg ik jou iets?' bitst Vera.

'Dat moest er nog eens bijkomen. Moet je horen, hoe je loopt te bekken!'

'Nee, jij bent lekker bezig...'

‘Nadia heeft hartstikke gelijk,’ mengt Maaïke zich in het geharrewar.
‘Je doet al dagenlang kortaf.’
‘Bemoei je er niet mee.’
‘Gaat het wel goed op je werk?’ informeert tante.
‘Natuurlijk! Wat heeft dát er nou mee te maken?’
Nu springt oom overeind. ‘Hé, niet zó tegen haar, griet!’
Zijn woorden functioneren als een rode lap op een stier. Ze kan dat ‘gegriet’ van hem niet verkroppen! Zo noemt hij haar altijd en het klinkt zo... zo... minderwaardig.
‘Ik heb ook nog zoiets als een naam, hoor!’ schreeuwt ze en steigert dan woedend de huiskamer uit. De deur knalt achter haar dicht.

‘Ga je nog mee?’ vraagt Alec haar de volgende zaterdagavond, alsof alles pais en vree is.
‘Nee,’ snibt ze vanachter een dichte slaapkamerdeur.
‘Waarom niet?’
‘Geen zin.’
Hij is niet overtuigd. ‘Verzin een beter excuus, kom op.’
‘Moet ik je handje vasthouden?’ smaalt ze. ‘Daar heb je Marian al voor.’
‘Ah, dus dat is het.’
Stilte.
‘Dit valt me van je tegen, zo ken ik je niet. Zoek het uit, ik ga.’
Zielsbedroefd blijft ze achter.

Zaterdagavond, twee weken later. Vera wordt tegen middernacht thuisgebracht door een date. Ze ontmoette hem vorig weekend bij een kennis en had hem meteen gebombardeerd tot potentiële redder in nood. Het was een eitje, hem om haar vinger te winden. Met één hoofddoel: Alec vergeten. Ze probeerde zichzelf wijs te maken, dat het haar met deze olijke gozer zou lukken en stuurde heel doelbewust op een afspraakje aan.

Ach, ‘t was niet eens ongezellig geweest. Ze hadden samen een hapje gegeten, een leuke tent bezocht en wat gedanst. Toch was er, wat haar aanging, niet dat beetje extra, de beroemde pijl van Cupido. Weer niet.

En nu, bij het afscheid in zijn auto, laat ze zich tegen beter weten in door hem zoenen. Het doet haar niets, alsof ze van steen is. Ze walgt

van zijn rokerige adem en zijn natte lippen. Bah, wat goor! Haar hart behoort een ander toe.

Narrig rukt ze zich los. 'Dit wordt niks.'

'Hey...'

'Begrijp me niet verkeerd, ik vond het top vanavond. Maar...' ze duimt naar zichzelf en vervolgens naar hem, '... dit werkt niet, het spijt me.' Behendig stapt ze uit en loopt zonder omkijken naar binnen, een ervaring rijker en een illusie armer.

Moe drukt ze haar voorhoofd tegen de gangmuur, zich uiterst eenzaam voelend. Wat hunkert ze ernaar, om geliefd te zijn. Van harte gewenst. Ze beschouwt zichzelf als onkruid in een rozentuin, ergerlijk en overbodig.

Ze springt bijna tegen het plafond, als ze plotseling een hand op haar schouder voelt.

'En nu wil ik het weten.'

Alec... waar komt hij zo gauw vandaan? 'Ga weg!' is ze terstond één en al afweer.

'Eerst de waarheid.'

Ze ontkomt en glipt naar buiten.

Maar hij is niet van plan, zich nogmaals af te laten schepen, want hij volgt haar op de hielen. 'Ik maak me zorgen om je, Vera Bleecker.'

'Ik ben geen Bleecker!'

'Gaan we nou op die toer? Hoe je het ook wendt of keert, je hebt die achternaam gekregen.'

'Daar heb ik niet om gevraagd!

'Oké, maar we dwalen af. Je verbergt iets.'

'Ja en? Gaat dat jou iets aan?'

'Nou en of, ik ben je broer en...'

'Niet m'n echte!'

'Maakt dat wat uit?'

'Zeker, ik ben je niets verplicht.'

'Daar gaat het niet om. Ik wil je met alle soorten van genoeg helpen. Kom op, vertel het. Je kunt me vertrouwen.'

'Nooit!'

'Wat houdt je tegen?'

'Alles! Ik heb óók recht op privacy!'

'Niet, als je mij erbij betreft.'

'Wie zegt dat?'

'Ik. Het heeft met mij te maken en heb het lef niet om te zeggen, dat ik er naast zit. Je doet al een hele tijd anders tegen me en je ontloopt me.'

'Heus niet bewust.'

'Wedden van wel? Ik ken je, Vera. Mij misleid je niet zo simpel. Mag ik alsjeblieft weten, wat ik fout gedaan heb? Dan kan ik er aan werken.'

'Niets.'

'Waarom gaat dit er bij mij niet in?'

'Daar kan ik ook niks aan doen.'

Hij haalt haar in en omvat haar gezicht. 'Dat kun je wel.'

'Laat dat!' snauwt ze. *Oh, raak me aan... hou me vast...*

'Sorry.'

Weer vlucht ze bij hem vandaan.

'Vera, zeg het me.'

'Waarom dram je zo door? Ga terug naar binnen!'

'Zusje, hier kan ik zo weinig mee, dat snap je toch wel?'

Ze laat zich opnieuw inhalen. 'Weet je wat? Jij krijgt je zin. Ik ben gek op je, zo goed?'

Martelende stilte.

'Bedoel je dit serieus, of...'

'Bloedserieus, Alec! Ja, daar schrik je van hé? Ik snap zelf ook wel, dat het niet kan, dus zeg vooral niets! Het gebeurt gewoon met me, ja? En denk niet, dat ik er blij mee ben! Snap je nu, waarom ik je uit mijn buurt wil hebben? Respecteer dat dan eindelijk eens!'

Huilend maakt ze zich uit de voeten. Ditmaal komt hij haar niet achterna.